

tinget har uddybet Kløften mellem Folketing og Landsting, saa den er bleven større end ifjor. I Fjor tilbød Landstinget en Betaling for 12 Aar, som i alt blev 780 Kr. I Aar forlanger Landstinget 15 Aar og er gaaet ned til 650 Kr. Men forhaabentlig vil det under kommende Overvejelser ogsaa komme ind paa dette: gennem Betalingen at udelukke en hel Del af disse meningsløse Patenter, hvoraf vi have saa mange her i Landet. — Det tredje Punkt, hvorom der er Uenighed, er Patentkommissionen, om der skal staa en tgl. Embedsmand i Spidsen for et stort Patentkontor, eller om det skal ordnes paa mere borgerlig Vis. Jeg ser nu ikke, hvorfor vi skulle være saa højtidelige i den Sag. Der er næppe Grund til at have nogen tgl. Embedsmand og indrette et særskilt stort Kontor for den Sag, thi der er ikke Tvivl om, at naar vi tage de Patenter, jeg kalder Snurpiberier, bort, saa bliver der ikke saa overordentlig stort Arbejde for den højtærede Indenrigsminister med at forvalte Patentvæsenet her i Landet. Det kan ikke være Tvivl underkastet, at naar den højtærede Minister faar Lov til at udvælge 5 Mænd, som saa Honorar paa de aarlige Finanslove, saa vil han ved Hjælp af disse 5 Mænd kunne administrere denne Sag tilfredsstillende. Jeg tror ikke, den højtærede Minister vil paastaa, at Patentsagen her i Landet bliver bedre administreret, naar han under sig har staaende en Mand med kongelig Udnævnelse, end en Mand, som kun har ministeriel Udnævnelse. Det er de eneste 3 Punkter, hvorom der er Uenighed, og hvad skal nu Folketinget sige til denne Uoverensstemmelse, hvad skal Svaret være herfra? Ja, som Forholdene ere, synes det mig, at Folketinget kun kan give eet Svar over for Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra Landstinget. Dette Svar er, at Folketinget fører det tilbage til den Skikkelse, som det fik her i Salen ved 2den Behandling i Foraaret; der er fornuftigvis ikke andet Svar at give. Om man saa gennem de følgende Forhandlinger kan komme hvidanden nærmere, vil jo Tiden vise. Men for at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, det fik ved 2den Behandling her i Foraaret, behøves der ikke noget Udvalg, og jeg gør derfor Hensyn til om ikke at forlange Udvalg om denne Sag. Dette kan ordnes ved 3 Endringsforslag til 2den Behandling, og

jeg betvivler ikke, at disse Endringsforslag ville blive stillede. Med disse ganske korte orienterende Bemærkninger skal jeg slutte mit Bidrag til denne Sags 1ste Behandling.

Indenrigsministeren (Singer Slev):

Det er jo vel bekendt fra tidligere Forhandlinger, at det ærede Medlem, der nu udtalte sig, ikke — sværmer for Patentlovgivning, kan jeg nok sige, men at han egentlig helst var fri for den og ikke vil erkende og forstaa, at det kan være rigtig for Samfundet at give en Opfinder en vis Tids Beskyttelse imod, at hans Opfindelse bliver offentlig Gjendom, d. v. s. kan benyttes af alle og enhver, uden at Opfinderen derfornyder nogen Fordel. Jeg anser det ikke for nyttigt at komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem mener, at Folketinget har vist en overordentlig Smødekommehed, som man skulde have ventet havde været tilstrækkelig til at føre Loven igennem; men jeg vil dertil sige, at det kommer jo ikke an paa, om den ene eller den anden viser Smødekommehed; det kommer til syvende og sidst an paa, om Loven er tilfredsstillende, tilfredsstillende over for de Krav, som nødvendigtvis maa stilles til en Patentlov, og som man ikke uden videre kan give Afkald paa. Er det ikke Tilfældet, saa maa Regeringen have Tilladelse til at foretaa de Forandringer i Lovforslaget, som findes nødvendige. Nu er det ganske sikkert, at der kun er tre Punkter, som staa mellem begge Ting. Naar det ærede Medlem udtalte, at Landstinget denne Gang forlanger mere end sidst, saa ligger det jo i, at Landstinget har vedtaget Regeringsforslaget uforandret, og Landstinget vil jo næppe til syvende og sidst fravige de Bestemmelser, som det tidligere har stemt for. Hvis der bliver nogen væsentlig Difference — den bliver ikke stor — vil det navnlig være med Hensyn til Armaalet. Hvad de tre Punkter angaar, turde det for det første være naturligt fra Regeringens Side at præcisere Fordringen om de 15 Aar. Da den europæiske Union paa Patentomraadet har 15 Aar, og da næsten alle store Lande i Europa have 15 Aar, turde det være naturligt, at Regeringen foreslaar, at man giver samme Beskyttelse her som i andre Lande, da Meningen dog er at tiltræde Unionen. Det andet Punkt er Af-